

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Wojewódzkiego Inspektoratu Transportu Drogowego przeciwko B. C.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 października 2011 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie zawarte w punkcie III. wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 stycznia 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2011 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego, Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 czerwca 2009 r., w sprawie z powództwa Wojewódzkiego Inspektoratu Transportu Drogowego przeciwko B. C. o zapłatę, zasądził w punkcie III od pozwanego na rzecz powoda kwotę 659 (sześćset pięćdziesiąt dziewięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Pełnomocnik strony pozwanej zaskarżył zażaleniem postanowienie w przedmiocie zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, wnosząc o jego zmianę poprzez zasądzenie kwoty 1.227,34 zł tytułem zwrotu kosztów tego postępowania.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucono błędną wykładnię przepisu prawa materialnego, tj. § 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U. Nr 27, poz. 271 ze zm.) - przez przyjęcie, że wskazany przepis wymaga złożenia wprost oświadczenia przez pełnomocnika procesowego co do pojemności skokowej silnika pojazdu oraz że w przedmiotowej sprawie żądanie pełnomocnika powoda zasądzenia kosztów stawiennictwa przed Sądem Najwyższym na rozprawie w dniu 18 marca 2010 r. nie wypełniło przesłanek określonych we wskazanym przepisie wykonawczym, a także naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz art. 109 k.p.c. - poprzez uznanie, iż powód nie złożył skutecznie wniosku o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu wydatków pełnomocnika w postaci kosztów stawiennictwa przed Sądem Najwyższym na rozprawie w dniu 18 marca 2010 r. w wysokości 568,34 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 98 § 3 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez wykwalifikowanego pełnomocnika (adwokata, radcę prawnego, rzeczownika patentowego) zalicza się wynagrodzenie i wydatki jednego adwokata. Sąd, orzekając o kosztach procesu, powinien uwzględnić koszty rzeczywiście poniesione, ujęte w spisie. Uwzględnienie w rozliczeniu kosztów procesu wynagrodzenia i wydatków adwokata, radcy prawnego lub rzeczownika patentowego wymaga przedstawienia przez stronę - przed zamknięciem rozprawy poprzedzającej wydanie orzeczenia - spisu kosztów (bez konieczności ich udokumentowania) albo zgłoszenia wniosku o przyznanie kosztów według norm przepisanych. W myśl art. 109 k.p.c., spis kosztów powinien być złożony przed zamknięciem rozprawy w poszczególnych instancjach pod rygorem utraty roszczenia o ich zwrot (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 listopada 2002 r., III CZP 13/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 6, z glosą A. Nowaka, M.Praw. 2004,

nr 24, s. 1150, z dnia 25 października 1965 r., I CZ 96/65, Lex nr 5897, z dnia 28 grudnia 1972 r., II PO 36/72, OSPiKA 1973, z. 7, poz. 160).

W przedmiotowej sprawie trudno uznać, że profesjonalny pełnomocnik złożył przed zamknięciem rozprawy spis kosztów uwzględniający wydatek w postaci kosztów dojazdu na rozprawę przed Sądem Najwyższym samochodem osobowym na trasie G.-W. i W.-G., bowiem, jak wynika z protokołu rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku z dnia 14 stycznia 2011 r., wniósł on o „zasądzenie kosztów stawiennictwa przed Sądem Najwyższym na rozprawie w dniu 18 marca 2010 r., na którą składa się iloczyn 340 km razy stawka kilometrówki, której w tej chwili nie mogę przytoczyć”. Tak ujęte roszczenie w żaden sposób nie określiło kwoty wydatku z uwagi na brak istotnych informacji o wysokości ryczału za 1 km, którego wysokość jest uzależniona od pojemności skokowej silnika samochodu (zob. § 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy). O ile więc ma rację skarżący, że wskazanie pojemności skokowej silnika samochodu oraz ilości kilometrów stanowi wystarczającą podstawę do zweryfikowania złożonego oświadczenia i ustalenia poniesionych wydatków, o tyle nie ma to znaczenia w sytuacji, kiedy jedno z tych podstawowych danych nie było znane Sądowi przed zamknięciem rozprawy, zaś kwestia, jakiej marki samochodem poruszał się pełnomocnik strony, nie jest wiedzą, która Sąd mógł powziąć z urzędu. Naprawienie powyższego braku po zamknięciu rozprawy (w terminie publikacyjnym wyroku) - poprzez wskazanie wysokości przysługującego ryczału za 1 km - jest bezskuteczne, bowiem roszczenie o zwrot tych kosztów wygasło po zamknięciu rozprawy.

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił zażalenie.